

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:
THE SECRET SEVEN
by Enid Blyton

First published in Great Britain in 1949 by Brockhampton Press
This edition published in 2018 by Hodder & Stoughton
The Secret Seven®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature are registered
trade marks of Hodder & Stoughton Limited
Text © 2018 Hodder & Stoughton Limited. The text has been amended since
the last edition (2016) to revert to the original text wherever possible.
Illustrations © Hodder & Stoughton Limited
Права за српско издање © 2021 Вулкан издаваштво
Тажна седморка © 2021 Hodder & Stoughton Limited

ISBN 978-86-10-03646-6

Ова књига штампана је на природном рециклираном папиру од дрвећа које расте у одрживим шумама. Процес производње у потпуности је у складу са свим важећим прописима Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије.

Enid Blyton®

ТАЈНА СЕДМОРКА

Превела Звездана Шелмић

 Вулканчић

Београд, 2021.

САДРЖАЈ

Планови за састанак	7
Удружење Тајна седморка	16
Гунђави старац	27
Шта се десило Џеку	35
Узбудљиви планови	45
Неке ствари излазе на видело	54
Разговор са домаром	65
Још један састанак	72
Напољу у мраку	81
У старој празној кући	92
Затвореник	101
Крај авантуре	111

П Р В О П О Г Л А В Љ Е

ПЛАНОВИ ЗА САСТАНАК

„ТРЕБА ДА ОДРЖИМО САСТАНАК ТАЈНЕ СЕДМОРКЕ“, РЕ-
КАО ЈЕ ПИТЕР. „ОДАВНО ГА НИСМО ИМАЛИ.“

„О, ДА!“ ЦЕНЕТ ЈЕ ОДУШЕВЉЕНО СКЛОПИЛА КЊИГУ.
„НИЈЕ БАШ ДА СМО ЗАБОРАВИЛИ НАШУ СЕДМОРКУ, ПИ-
ТЕРЕ, ВЕЋ СМО ИМАЛИ МНОГО ЗАНИМЉИВИХ СТВАРИ
ЗА БОЖИЋ И ПРОСТО НИСМО ИМАЛИ ВРЕМЕНА ДА СА-
ЗОВЕМО САСТАНАК.“

„АЛИ САДА МОРАМО“, НАСТАВИО ЈЕ ПИТЕР. „ШТА ЋЕ
НАМ ТАЈНО ДРУШТВО АКО ГА НЕ КОРИСТИМО! ХАЈДЕ ДА
ПОШАЉЕМО ПОРУКЕ ОСТАЛИМА.“

„ТРЕБА НАПИСАТИ ПЕТ ПОРУКА“, УЗДАХНУЛА ЈЕ ЦЕ-
НЕТ. „СЛУШАЈ, ТИ ПИШЕШ БРЖЕ ОД МЕНЕ – ТИ НАПИ-
ШИ ТРИ, А ЈА ЋУ ДВЕ.“

„Ав!“, огласио се Скочко, златни кокер шпанијел.

„Да, знам да би и ти волео да пишеш поруку, кад би могао“, насмешила се Џенет и помазила га по глави. „Али можеш да понесеш једну поруку у зубима. То ће бити твој задатак, Скочко.“

„Шта да напишем?“, мислио се Питер, пошто је узео лист папира. Грицкао је крај оловке, покушавајући да смисли праве речи.

„Најбоље да их позовемо да дођу овамо“, сматрала је Џенет. „Можемо се састати у шупи у дну баште, шта мислиш? Мама нас пушта да се зими играмо тамо јер је топло због стаклене баште која се греје.“

„Одлично“, сложио се Питер и почео да пише. „Ја ћу први написати поруку, а ти је онда можеш преписати. Да видимо – требају нам поруке за Пем, Колина, Џека, Барбару – ко је седми? Заборавио сам.“

„Па Џорџ, наравно“, подсетила га је Џенет. „Пем, Колин, Џек, Барбара, Џорџ, ти и ја – то је седам. Тајна седморка. Добро звучи, зар не?“

То тајно друштво смислили су Питер и Џенет. Мислили су да ће бити врло забавно да имају групу дечака и девојчица који ће знати лозинку и носити беџ са скраћеницом ТС.

„Ево ти“, рекао је Питер и пружио папир сестри. „Можеш да препишеш.“

„Не мора да буде баш најлепшим рукописом, зар не?“, упитала је Џенет. „Кад морам лепо да пишем, то иде веома споро.“

„Важно је само да је читко“, сматрао је Питер. „Ионако неће путовати поштом.“

Џенет је прочитала шта је Питер саставио:

*ВАЖНО! Сасишанак Тајне седморке одржаће се
суштра ујуштро у дну наше баштице, шачно у десети.
ЛОЗИНКА обавезна.*

„Јао, која је била последња лозинка?“, забринула се Џенет. „Последњи састанак био је тако давно да сам је заборавила.“

„Добро је што имаш мене да те подсетим“, озбиљно је рекао Питер. „Последња лозинка била је Венцеслас, јер смо желели неку са божићним призвуком. Замисли да то заборавиш!“

„Јао, јесте, добри краљ Венцеслас из песме“, сетила се Џенет. „Ух, ево већ сам направила грешку у писму. Стварно не треба да причам док пишем.“

Наступила је тишина док су обоје писали поруке. Џенет је увек држала језик мало исплажен док је писала, па је изгледала баш смешно. Али тврдила је да без тога не би умела да пише, и зато није ни покушавала другачије.

Питер је први завршио. Пустио је Скочка да олиже коверте. Скочко је био веома користан зато: имао је велики, мокар језик.

„Ти си прави лиско“, рекао му је Питер, „и зато си сигурно срећан кад имаш нешто да лижеш.“

Штета што нећемо стављати маркице на писма, јер би могао да олижеш и њих.“

„Хоћемо да однесемо тајне поруке?“, упитала је Џенет. „Мама је рекла да можемо напоље. Дан је леп и сунчан, иако је хладно!“

„Ав! Ав!“, одмах је залајао Скочко и притрчао вратима јер је чуо реч *напоље*. Нестрпљиво је гребао по вратима.

Ускоро су све троје били напољу, на мразу и снегу. Било је дивно. Прво су отишли код Колина. Он је изашао некуда, па су поруку оставили његовој мами.

Потом су кренули до Џорџа. Он је био код куће и веома се обрадовао кад је чуо да ће се одржати састанак у шупи.

Следећа је била Пем. Код ње су затекли и Џека, па је Питер предао две поруке. Остала је још само Барбара. Али она је била на путу!

„Ух“, забринуо се Питер. Али кад је чуо да се Барбара враћа то вече, лакнуло му је. „Да ли ће

моћи да дође код нас сутра ујутро?“, упитао је Барбарину маму, а она је рекла да хоће.

„Добро, то је свих петоро“, закључила је Џенет кад су кренули кући. „Ходи, Скочко. Идемо мало у парк.“

У парку су се дивно провели, грудвали су се и остављали трагове у свежем снегу. Скочко је открио залеђено језерце. Закорачио је на лед, али су му ноге одмах проклизале. Мучио се да одржи равнотежу, али није успевао. На крају су деца, смејући се, морала да га извуку са леда.

Скочко је био љут. Окренуо се и зарежао на језерце. Није разумео шта се дешава. Лети може да пије воду из њега и да плива, а гле сад! Десило се нешто чудно, а њему се то није допало.

Током поподнева двоје деце и Скочко пошли су у стару шупу. Унутра је било топло, јер је грејање за стаклену башту радило пуном паром. Питер се осврнуо.

„Делује сасвим удобно. Хајде да поређамо сандуке за седење – и можемо додати ове старе баштенске јастуке. Питаћемо маму да ли можемо добити лимунаду, и можда неки кекс. Биће то прави правцати састанак!“

Наместили су сандуке и донели јастуке. Уместо тепиха прострли су по поду старе џакове, а Џенет је очистила поличицу на коју ће ставити лимунаду и кекс, ако се мама сложи.

„Имамо само пет сандука за седење“, рекао је Питер. „Неко ће морати да седи на поду.“

„Неће – ево две огромне празне саксије у углу“, досетила се Џенет. „Хајде да их довучемо овамо и окренемо наопачке. Биће сасвим добре за седење.“

И тако су, са пет сандука и две саксије, имали довољно места за све.

Утом је zazвонило за чај. „Гаман смо све средили“, био је задовољан Питер. „Знам шта ћу радити вечерас, Џенет.“

„Шта?“

„Нацртаћу два велика слова – Т и С“, рекао је Питер, „и обојићу их зелено – па ћу их исећи, на-
лепити на папир, и ставити на врата шупе.

„О, да, ТС – Тајна седморка“, климнула је главом Џенет. „То ће бити сјајно!“

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

УДРУЖЕЊЕ ТАЈНА СЕДМОРКА

СЛЕДЕЋЕГ ЈУТРА петоро деце упутило се ка кући где су живели Питер и Џенет. Звала се Стари млин, по рушевној ветрењачи која се видела мало даље на брду, и већ дуго није коришћена.

Џорџ је стигао први. Прошао је кроз башту и пришао шупи. Прво што је видео био је знак на вратима, велика зелена слова ТС.

Покуцао је на врата. Тишина. Куцао је поново. И даље нико није одговарао, али је био сигуран да су Питер и Џенет већ унутра, јер је видео Џенетино лице на прозорчићу.

Са друге стране врата чуло се њушкање. Сигурно Скочко! Поново је покуцао, сад већ нестрпљиво.

„Реци лозинку, блесане!“ , зачуо је Питеров глас.

„Ох, заборавио сам!“ , тргао се Џорџ. „Венцеслас!“

Врата су се одмах отворила. Џорџ се насмешио и ушао. Осврнуо се. „Овде је врло удобно. Хоће ли нам то бити место за састанке током распуста?“

„Да. Лепо је и топло“ , рекао је Питер. „Где ти је беџ? Са иницијалима?“

„Ух, заборавио сам га“ , намрштио се Џорџ. „Надам се да га нисам изгубио.“

„Ти баш ниси добар члан друштва“ , строго је рекла Џенет. „Заборавио си да кажеш лозинку и заборавио си беџ.“

„Извини. Право да ти кажем, готово сам заборавио да Тајна седморка уопште постоји!“

„Па онда не заслужујеш да будеш члан“ , сматрао је Питер.

„Али само зато што се дуго нисмо састајали!“ , правдао се Џорџ. „Заправо мислим...“

Утом се на вратима чуло куцање. Биле су то Пем и Барбара. У шупи је наступила тишина. Сви су чекали да чују лозинку.

„Венцеслас“, прошапутала је Пем. Врата су се отворила и девојчице су ушле.

„Добро је, вас две имате беџеве“, задовољно је рекао Питер. „Где су Колин и Џек? Касне.“

Џек је чекао Колина на капији. Заборавио је која је лозинка! Јао, како је то могуће! Свашта му је падало на памет – Три мудраца... Витлејем... Али шта је тачно? Био је сигуран да је нешто из божићних песама.

Није желео да оде на место састанка без лозинке. Питер уме да буде врло строг. Џек није хтео да добије грдњу пред осталима, па је сад лупао главу покушавајући да се сети која реч је у питању. Угледао је Колина у даљини и одлучио да га сачека. Колин ће сигурно знати лозинку!

„Здраво“, рекао је Колин кад се приближио. „Јеси ли видео остале?“

„Видео сам Пем и Барбару да улазе“, известио је Џек. „Да ли знаш лозинку, Колине?“

„Наравно“, рекао је Колин.

„Кладим се да не знаш!“

„Знам, лозинка је Венцеслас! Ето ти! Мислио си да сам заборавио!“

„Хвала што си ми рекао“, насмешио се Џек. „Ја сам је заборавио. Немој рећи Питеру. Идемо унутра. Хеј! Погледај слова на вратима! ТС – Тајна седморка!“

Покуцали су. „Венцеслас“, рекао је Колин веома гласно.

Врата су се одмах отворила и појавило се Питерово љутито лице. „Зашто вичеш? Зар хоћеш да цело село чује нашу лозинку?“

„Извини“, рекао је Колин и ушао. „Али у близини нема никог осим нас.“

„Венцеслас“, изговорио је Џек, схвативши да га Питер неће пустити унутра без лозинке. Врата су се затворила и сви су се сместили. Питер и Џенет

су седели на саксијама, а остали су поседали на сандуке.

„Ово је сјајно место за састанке“, рекао је Џорџ. „Топло и удобно, и удаљено од куће.“

„Да. Морам рећи да сте ти и Џенет веома лепо све средили“, додала је Барбара. „Чак и завесицу на прозору.“

Питер је погледао окупљену дружину. „Прво ћемо одржати састанак, а онда прелазимо на послужење.“

Сви су погледали поличицу поред Колина. На њој је стајало седам пластичних чаша, тањир са кексићима и флаша неке тамне течности. Шта ли је то?

„Као прво“, наставио је Питер, „морамо да уговоримо нову лозинку, наравно. Венцеслас некако не одговара после Божића – а осим тога, Колин је викао лозинку из свег гласа и сад је вероватно сви знају.“

„Не буди тако...“, заустио је Колин, али се Питер строго намрштио.